

tiet. Bibliotekerne er afgørende, når det drejer sig om at undgå at få samfundet splittet op i et A- og et B-hold: et A-hold, som er med, og som ved, hvad der sker i samfundet, og et B-hold, som sidder på bagperronen.

For regeringen har det også været afgørende at sikre, at de nye medier kommer ind på bibliotekerne, uden at det går ud over bøgerne, for det er jo rigtigt, at mange biblioteker har været fremsynde og har investeret i den nye teknologi og i de nye medier, og det er så sket – desværre – på bekostning af bogindkøbene. Den udvikling vil vi meget gerne være med til at stoppe, og det er så også baggrunden for, at der følger penge med lovforslaget. Når loven er fuldt implementeret, vil bibliotekerne få 100 mio. kr. ekstra om året. Og det håber jeg vil sikre, at der fortsat købes rigeligt med bøger på de danske biblioteker. Selv om de øvrige medier er afgørende og vigtige at få ind på bibliotekerne, må det endelig ikke ske på bekostning af bøgerne.

Hr. Kim Andersen mente, at vi ikke skulle bruge ordet »skal« så mange gange, som vi gør i lovgivningen, at vi hellere skulle erstatte »skal« med »bør«, når det f.eks. drejer sig om de musikbærende materialer og cd-rom. Men det er præcis sådan, det er i dag, og det, regeringen gerne har villet, er at sikre, at alle biblioteker og alle borgere – lad mig formulere det på den måde: alle borgere – i det danske samfund rent faktisk har adgang til alle de nye medier. Så det er meget med vilje, at dette »bør« er erstattet med et »skal«.

Hr. Kim Andersen havde også en forestilling om, at vi skulle skelne mellem det, der er ren underholdning og pjat, og så det alvorlige. Som gammel folkeoplyser ved jeg, at det er meget vanskeligt at lave den slags skel. Ofte er det sådan, at det er meget nemmere at lære noget alvorligt, når det foregår på en underholdende måde.

Det, der driver værket, når det drejer sig om at erkende og om at få viden, er lysten, og derfor er det fuldstændig fundamentalt, at vi via vores undervisningssystem, vores skoler og uddannelsesinstitutioner, og via vore biblioteker sørger for at understøtte borgernes lyst til at søge viden, til at blive klogere. Og det gør vi ved at stille mange forskellige medier til rådighed og ikke ved at lave et mere eller mindre tilfældigt skel mellem, hvad vi betragter som underholdende, og hvad vi betragter som alvorligt.

Hvis vi eksempelvis skal have drengene til at komme på biblioteket, er det afgørende, at der er computere, og at der er spil. I dag er det sådan, at især pigerne benytter sig af bibliotekerne, og det gør de, fordi piger har en større tradition for at læse bøger end drengene. Men vi ved også, at det er vigtigt at få drengene ind på bibliotekerne, og den måde, vi kan lokke dem på, jamen det er ved at have spil på bibliotekerne. Nu står der ikke noget i lovgivningen om, at bibliotekerne skal stille spil til rådighed, men jeg tror rent faktisk, det ville være klogt, at bibliotekerne gjorde det.

Under alle omstændigheder er det op til bibliotekerne selv at finde ud af: Hvad er det for nogle materialer, vi mener at borgerne i vores kommune skal have adgang til? Alle medier skal være til rådighed, men det er stadig op til bibliotekaren at foretage indkøbene. Det er ikke os, der sidder her i Folketinget, og det er heller ikke kulturministeren, der skal ud og definere, hvad det er for bøger, eller hvad det er for cd-rom'er, eller hvad det er for musik, der skal indkøbes.

Både hr. Brian Mikkelsen og hr. Kim Andersen og hr. Ole M. Nielsen er bekymrede for bibliotekslovens betydning for de små kommuner. Fru Hanne Andersen har allerede været oppe at forklare, at det her ikke behøver at blive et problem for de små kommuner, og jeg vil gerne supplere med, at formålet med den her lovgivning først og fremmest, når vi snakker små kommuner/store kommuner, er at sikre et større samarbejde mellem de små kommuner og de store kommuner. Der er lagt op til, at man kan lave råd på tværs af kommunegrænserne, altså biblioteksråd, og der lægges op til, at bibliotekerne kan specialisere sig. Man kunne f.eks. forestille sig, at nogle af de små biblioteker, som har svært ved at klare sig, får en opgave som specialbibliotek i forhold til det lidt større bibliotek, som måske ligger i den lidt større kommune.

Hvis vi skal løse problemerne i forhold til de små kommuner, er nøgleordet forbedret samarbejde. Og jeg tror, den mulighed, der nu er i loven, for at opkræve en mellemkommunal brugerbetaling kan være med til eller i hvert fald kan være et incitament til, at små og store kommuner finder ud af at samarbejde. For rent faktisk er det nok en lille smule ubehageligt for de store kommuner at skulle til at true med, at de små kommuner skal betale til de større kommuner. Jeg tror, mange større kommuner vil